

Äiti ole lastesi ystävä

Entisten kasvatusteorioiden mukaan on useilla äideillä tapana kasvattaa lapsensa kaikella ankaruudella, muistuttaen aina kaikista vähäpätöisimmistäkin seikoista. Jos sana jää tehottomaksi, turvaututaan nopeasti vitsaan. Löytyy kyllä työläisäitejä, jotka ymmärtävät, ettei mainittu menetelmä ole oikea, mutta liiallisesti rasitettuna eivät jaksa löytää muutaakaan tietä lastensa ohjaamisessa. Vähitellen antavat he sisäisen äänensä vajeta ja kulkevat edelleenkin vanhaa totuttua latua.

Varsin haitallisesti vaikuttaa lasten kasvatukseen epäjohtomukaisuus, jota niin paljon on havaittavissa. Monet äidit esim. kieltävät lapsensa tarttumasta mibinkään, kuitenkaan perustelematta miksi ei niin tahi niin sovi tehdä. Kiellosta tulee vähitellen koneliinen tapa ja ei usatukaan vähitellen lainkaan siitä, tuleeko kielto huomioon otetuksi tai ei. Etä lapsi totteli kieltoa, olisikin tärkein puoli asiassa.

Työläisäideillä on valitettavasti liian vähän, usein ei ensinkään edellytyksiä lasten kasvatamiseen. Aika, varat ja oma tiedon puute eivät sallii täyttää parhaintakaan tahtoa tässä kohdin. Ansiotyössä käyppien äitien asema onkin aivan avuton, mutta paljoakaan parempi ei ole niidenkään asema, jotka suurten lapsiloukain äitienä tekevät kaikki perheensä tarvittavat työt. Sellaisissa oloissa väkisin jäävät uudet tavat ja uuden suhteen luominen äidin ja lapsen välille pelkäksi aikomukseksi. Näissäkin oloissa, jos asian tärkeys olisi kylliksi tunnettu, voitaisiin kuitenkin jotain tehdä. — Tuomme tässä esiin pieniä suuntaviivoja. Jos lapsi pienessä ollessaan tahtoo koskettaa tulta ja ei hän kielloista huolimatta tottele, niin annettakoon lapsen koskettaa tulta sormensa päällä, varoten kuitenkin ettei tuhoa tule, niin saamme olla varmoja siitä, ettei hän toista kertaa halua sitä tehdä. Näin voimme antaa johdonmukaisesti lasten itsensä kokea seuraukset siitä kun ei tottele äitiä. Tällä tavoin päästään vähemmällä kielloilla ja oppivat lapset samalla ymmärtämään kiellon todellisen tarkoituksen.

Lähinnä tärkein kohta lienee lasten kasvatuksessa se, että vanhemmat ovat samalla lastensa ystäviä ja leikkivereita. Emme koskaan näe ihanampaa näkyä ja onnellisempia lasten kasvoja kuin silloin jos isä ratsastaa lastensa kanssa eli äiti lukee, laulaa tahi ompelee pikku nukelle lasten ympäröimänä. Sikäi pitäisi äidin järjestää joku hetki, vaikkapa vain neljänneksi päivässä lastensa kanssa leikkimiseen. Se uhrattavuus on lapsista niin suurenmoista, etteivät he tiedä, miten sen palkitseisivat. Isommatkin lapset, jotka jo voivat tehdä pientä askareita, tekevät tehtävänsä iloisemmalla mielellä muistettaessa että: sitten äiti leikkii kanssamme! Lapset tulevat luottavemmiksi vanhemmilleen, joka merkitsee paljon lasten ja vanhempien välisessä suhteessa.

Moni raskaan työn raataja hymähtänee tähän sanoen: "Milloin minä joutaisin lasteni kanssa leikkimään?" Pienimmätkin lepohetkeni on minun käytettävä sukkiin parsimiseen ja vaatteiden paikkaamiseen y. m. lukemattomiin pikkutehtäviin. Se onkin totta. Mutta sittenkin asian kalteen tähden täytyy toivoa, että jokainen äiti koettaisi ne muutamat minuutit ajastansa tinkiä lastensa hyväksi, jos suinkin on mahdollista. Se olisi samalla virkistystä äidinkin väsyneille hermoille.

Sisä ollaksemme lastemme ystäviä ja tovereita, eikä vaan ankaria nuhtelijoita, on meidän joka päivä uhrattava pieni hetki pienokaisemme

iloksi. Tämän työn palkkion tuleme saamaan monikertaisena lastemme tottelevaisuudessa ja luottavaisuudessa. Samoin jää lapsillemme aikahmisiksi tultuaan elämänsä okaiselle taipaleelle pieni valonpilku lapsuusajastaan köyhän matalassa majassa. — L. S.

Näennäisten todistusten nojalla kuolemaan tuomittu

(Suomennot.)

Polliisi-kapteeni Mike McCafferty tunnisi itsensä täydellisesti tyytyväiseksi. Hän oli syönyt joulupäivällisensä kotonaan ja hän oli kävellyt takaisin poliisi-asemalle, asiantila joka oli hänelle tuon täydellisen tyytyväisyyden tunteen antanut. Hänet oli tänne siirretty "metsästä", minne edellinen poliittinen hallitusmahti oli hänet karkoittanut.

Asiat olivat hyvinpäin kolmannesatoista piirissä. Hän istui mukavassa nojatuolissaan yksityis-offiisissaan puhallellen pakuja savupölyä sikaarista, joka hajusta päättäen oli todellista havanalehteä. Lyhyt pakuniskainen ristiraftaiseen puettu mies astui sisään. Kapteeni ensin katsahti häneen puollavolmin silmiin, sitten hymyili leveästi.

"Halo, Larry!" hän huudahti.

"Milloin sinä olet tullut?"

"Tulin kotiin syömään äidin kanssa joulupäivällisiä. Vanhus olisi nostanut alka melun, jos en olisi ehtinyt Jouluksi takaisin."

Larry McGraw, äsken virkaylenyksen saanut salapolliisi hymyili; hänkin oli tyytyväinen. Ystävykset polttivat sikaareitaan hetkisen äänetöminä. Viuhdoin Kapteeni virkkoi:

"Kuulla, että olti yläpäässä joku viime viikolla."

"Jeh, veh sinne pari niitä Fergusonin kängiläistä hyväksi aikaa."

"Näin Billyn heittävän henkensä", sanoi Larry hiljaa.

"Xiä h—vetissä", huudahti kapteeni. "No jopa nyt jotakin. Minäkin olen miltei toivonut saavani nähdä joskus sähkötuolin toiminnassa." Kapteeni oli hetken ääneti ja sitten kysyi:

"Miten Billy kesti?"

"Hyvin huonosti", sanoi Larry väkinäisesti.

"Luulin, että hänen hermostonsa on luja. Hän totisesti kesti paljon hiotusta ennenkuin lannistui. Ja sittenkin heti seuraavana aamuna perunni sanansa ja vannoi, että oli niin väykyssä ettei tiennyt mitä teki, kun antoi myöntävän vastauksen."

"Tunnustuksesta kieltäytyminen ei ole kuolemaan menoa, Mike. Jos joskus olet niin hullu, että menet katsomaan, kun joku polonen hegestään päästetään, niin tulet sen asian kyllä käsittämään. Minäkin luulin, että Bill Kennonilla oli pakun nahka maailmassa. Mutta ehkäpä se oli aika, jona hänen kuolemantuomionsa täytäntöön pantiin, joka sai hänet pois suunniltaan."

"Kolme päivää ennen Joulua", mutisi kapteeni. "Onpa se todellakin h—vetimäinen aika ottaa mies hengiltä."

"On totta tosiaan. Eikä sinä kaikki; sen lisäksi oli se vielä hänen morsiamensa syntymäpäivä, ja aikaan keväällä — juuri ennenkuin hän murhasi vanhan Camberleyn — he suunnittelivat vihille menoa sinä päivänä ja sitten Joulun viettoa tytön vanhempien luona Buffalossa."

"Olipa se ankara isku tyttölle", myönsi McCafferty. "Tiesitkö — kävikö hän — näyttäytykö hän vankeiden luona lainkaan?"

"Kyllä hän kävi. Hän oli käynyt kuvernööriä tapaamassa monta kertaa päivässä, kunnes ne siellä aivan väsyivät häntä ulos käskemään. Sitä ten hän oli käynyt vanginvartijan rahat nyt? Miksi sanomalehdissä

ei niistä selostella lahjottajille? Ei monikaan lahjottaja tiedä mitään koko rahan kohtalosta, tai kunka paljon sitä on. Heille ei kannata sitä selostaa, tyhmillä työläisille. Mutta kyllä silloin kannatti ottaa heldätkin huomioon, kun rahaa kerättiin. Heistä ei ole väliä. Harvat helistä uskaltaa ottaa ja tehdä astasta tiekempaa kysyntää lehtien palstoilla, ja jos joku sen tekee, niin kyllä heille vastataan niin ettei tee mieltä toiste kynään tarttua. —"

No. Mutta Ellu, kyllä se raha on tallella, koetin ottaa ja selittää. Missä? Pankissa kal..... Ha-ha-ha..... Niin, jos te ottaisitte hankkiaksenne ruokatavaraa nälkäisille lapsille, niin te laittaisitte hankkimanne varat jonnekin säilöön, ja sanoisitte niille lapsille: "täällä on teille vähän ruokaa, mutta ette sitä saa ennen kun olette vanhoja. Siis vanhuuden päivillänne täältä saatte, jos ei niitä hiiret ole ennen syöneet." Jaa-a, sen sanon, että pieniä on ne rahastot mitä tulevaisuudessa kerätään, jos ei teillä ole tämän parempaa järjestystä, eikä yhtelstä mieltä pidettä kysyt.....

Tämän sanottuaan Ellu hattuuaan nostaan lähtee juoksemaan. Minä olin ihmeissänini ja aloin tarttua häntä takinlopeeseen, kysyäkseen, millä perusteella hän sanomaansa tukee, mutta juuri silloin kulki ohi pari hienosti puettua naista, ja loivat minun niin tutkivan katseen, että Ellu pääsi menemään, ja näin häne nousuvan katuvaunuun, jota tavoittamaan hänellä oli niin kiire. Ne kaksi naista katsoivat taakseen pitkän matkan päästä ja nauraa thirusivat... Ida N—lä.

Toverittaren tilaushinta on \$1.75 joulukuun ensi päivästä lähtien. Otakaa tämä selkka huomioon, kun lähettätte tilauksia. — H.

Frederick istui katukäytävän laiteella nyyhkien, kun Billy tuli ja kysyi mikä häntä vaivaa.

"Oh, minun on niin paha olla, kun minun nätti koirani on kuollut." "Shucka", sanoi Billy. "Minun isoäitini kuoli väkko sitten ja enpä minä vaan itke".

Frederick pyyhkäsi silmiään ja ne nänsä kämmenselällään, katsoi haitkeasti Billya ja nyyhki epätoivoisesti: "Et sinä ymmärrä. Ethän sinä ole kasvattanut isoäitiäsi penikasta".

(Jatk.)

Ellu

"Hei Ellu! Tilaappas sinä Toveritar. Minä kun haluaisin päästä punaisen armeijan jäseneksi ja siihen oikeuttaa yksi tilaus Toveritarta. Minä en ole tilaisuudessa sitä saada", sanoi Ellu Suorasuuille, tavalliset tervehdyssanat kun olimme ensin vaihtaneet. "En minä nyt sentään, sehän on naisten lehti", vastaa Ellu. "Mitä se tekee, vaikka se on naisten lehti? Siinä puhutaan sellaista kieltä että sitä sopii miestenkin lukea. Lukevatkin monet, lukisit sinäkin Toveritarta ja muita puoluelehtiä, niin varmaan tulisit ymmärtämään kunka suuresti loukkaat omaa luokkaasi, olemalla vain toimeton syrjästä katsoja." (Olin vähän nyrppeissäni, kun en nytkään saanut sitä Toverittaren tilausta.) Mutta auta armias Ellu taisi suuttua. "Loukkaat luokkaasi", kivahtaa hän. "Aina te siitä luokkanne puolustamisesta puhutte. Mutta naurettavaa se on usein teidän homma. Suurta melua piditte silloin, kun keräsitte varoja miljoonan markan rahastoon. Ei tuskin saanut silmiään säilyyn, jos ei rahoja hellittänyt. Ne piti olla niin kiireellisesti tarpeeseen. Kyllä silloin oli lehtiä palstat täynnä selontekoa Suomen työväenluokan hirveistä kärsimyksistä, ja sehän kyllä oli palkallaan. Rahoja kerättiin, ja niitä saatiin. Ei ollut kysymyksessä kahdet eikä viidet dollarit, vaan silloin lykättiin kymmeniä taaloja. Ei pidetty sitä rajana, että sen kunniamerkin sai, vaan jotka asiaa todellia harastivat maksoivat tuon napin kaksi ja kolmenkertaisesti. Missä on ne rahat nyt? Miksi sanomalehdissä

LASTEN
JOULU

— ON —
VALMIS

Hinta 25 senttiä.

